

Zij boog zich uit het portier.

„Ziet u, Mijnheer, ik ben volstrekt niet geleerd; ik houd eigenlijk niets van studie en ik ben, o, zoo blijde, dat ik van school af ben. Een half jaar geleden deed ik examen voor onderwijzeres; nu moet ik het voor het Fransch doen, maar o, ik vind het zoo akelig en ik zie er zóó tegen op. En die examinatoren zijn allemaal afschuwelijke menschen! o, ik haat ze, ik ben bang voor hen. Ik . . .”

De heer Van Raalwijk glimlachte. Welk een allerliefst ding!

„Zijn die allen zoo vreeselijk? Maar, lieve juffrouw Anna, zijn die dan zoo onaardig jegens u geweest?”

„Neen, dat niet, maar ik ben zoo bang voor hen; mijn plezier is weg, als ik het woord *examinator* maar hoor! Zij kijken allen zoo streng, en toch, terwijl zij mij in het voorjaar ondervraagden, keken zij elkander aan en lachten om mijne antwoorden. Ik kan niet helpen, dat ik dom ben; ik moet *toch* examen doen; ja, dat *moet* ik; o, 't is ellendig!”